

Petru II.

Dve leti nas ločita do težko pričakovanega 6. septembra. V naših srcih se oglašča prijeten nemir onega slovesnega trenutka, ko boš vredni sin Velikega očeta sprejel jugoslovansko bodočnost v svoje roke.

Dragi sokolski kralj!

Velika sokolska družina se Ti že danes zaklinja, da bo Tvojim modrim odločitvam stavila na razpolago vse svoje telesne in duševne sile, kakor jih je stavila Tvojemu Velikemu očetu. Obenem se Ti zaobljubljamo, da bomo podesetorili svoje delo in žrtve, da bomo s Tabo na čelu utrli pot slovanski bodočnosti Velike Jugoslavije!

Domovini in Tebi kralj
smo posvetili svoja življenja!

Z D R A V O!

G. Grobelnik:

ВВ ЕДИНЕНИЕТО Е СИЛАТА

(V edinenieto e silata)

Sofija, ob IX. Vsejunaškem zletu 1939.

Tisoči in tisoči jugoslovenskih Sokolov so se zgrnili v ponosno bolgarsko prestolnico, da se udeležijo velikega zleta bratskih Junakov — praznika jugoslovensko-bolgarskega bratstva. Ogromno odposlanstvo, ki ga je naš narod poslal v prestolnico bratskega naroda kot dokaz večnega in neodpovedljivega prijateljstva, je sestavljala tudi celjska sokolska župa. Preko sto Sokolov, Sokolic in Sokoličev, okinčanih od poklonjenega cvetja, se je 6. julija na vse zgodaj poslovilo od množice bratov in sester, prijateljev in znancev ter se odpravilo na pot v Sofijo. Dolga je bila pot. Tisoč kilometrov skoraj... Toda pesem, pristrčni pomenki in zopet pesem so skrajšali dan in noč nestrpnega in hrepenečega pričakovanja. V ranem od solnca pozlačenem jutru smo prekoračili formalno državno mejo. Caribrod! Se pičlo urico in ideja južnoslovenskega bratstva je doživela prvo veliko manifestacijo, prvo veliko pobratimstvo Sokolov in Junakov — Dragoman! Iz stoterih grl je zaorila v sveže bolgarsko jutro: »Hej Slovani...«

Bratje Bolgari! Kakor smo dobro došli v Vaši bratski deželi, pozabimo na Bregalnico in Kladovo in vso tragiko tistih časov! Vi niste bili krivi. Tuja sila nas je ločila in drobila skozi dolge vekove. Izbrišimo z neugnano voljo in bratskim zaupanjem sledove preteklosti in ustvarimo vezi, ki naj tesneje kakor kdaj prej združijo vse nas južne Slovane v veliko duhovno celoto, podprto s čustvi bratstva in solidarnosti! Naj živi ta ideal! Hura!

Sofija! Kako slovesno smo bili sprejeti! Z največjo iskrenostjo nas je prišla pričakat in pozdravit tisočglava množica. Narodne noše, vojaška godba, kite cvetja! Gromki »Zdravo!«, »Zdravej!« »Hura!« in valovi navdušenja so odmevali daleč tja preko široke bolgarske prestolnice do podnožja Vitoše planine.

V tej manifestaciji za Jugoslavijo in Sokola se je pričel prvi dan sofijskega zleta. Na krasnem stadionu je do takrat vladalo že živahno vrvenje: pred tridesettisočglavo množico se je vršila borbena in napeta tekma Sokolov in Junakov v prostih panogah in na orodju.

Drugi dan sofijskega zleta. Pričetek glavnih svečanosti so jugoslovenski Sokoli posvetili hvaležnemu spominu vsem onim, ki so ustvarjali današnjo Bolgarijo. Sokoli so se s prapori poklonili pred spomenikom neznanega junaka in pred spomenikom Vasilija Levskega.

Junaki! Mučeniki za svobodo svojega naroda! Narod, daj nam nove Levske, daj! Niso še premagane vse težkoče in ovire, treba bo še borbe, treba bo še mnogo skupnega dela, preden bodo uresničeni

vsi ideali onih, ki so se za nje borili, delali, trpeli in umirali. Njihov svetli spomin naj nas spremlja na poti v srečnejšo bodočnost.

Svečana otvoritev IX. Vsejunaškega zleta je ponovno izzvenela v iskreno manifestacijo bolgarsko-jugoslovenskega bratstva. Nešteta množica Junakov, jugoslovenskih in ruskih Sokolov, raznih delegacij ter car Boris z bratom Cirilom in drugimi predstavniki političnih in vojaških oblasti je prisostvovalo na trgu Aleksandra Nevskega zahvalni službi božji, ki jo je daroval sofijski mitropolit Štefan. »Blagoslovi Gospod vse štiri jugoslovenske narode...«, je prosil mitropolit Štefan. Vsemogočni! Usliši molitev Tvojega služabnika Štefana, ne zaradi njega, ampak zaradi ljudstva, ki ga je izbralo, ki je dobro in ponižno; vekomaj bo hvalilo Tvoje nebo. Gospod, usmili se!...

Po zahvalni molitvi je car Boris s posebnim nagovorom službeno otvoril zlet. Njegov govor je izzvenel v želji, da bi to novo srečanje Junakov in Sokolov doprineslo k še boljšemu medsebojnemu spoznavanju in k še večji okrepitvi vezi pristrčnega prijateljstva. Za zaključek se je formirala ogromna povorka, ki je z godbami in s prapori odkorakala proti dvoru, kjer se je pred carjem Borisom in njegovim spremstvom izvršil strumen mimohod. Ta čas je na trgu Aleksandra Nevskega kakor tudi v ulicah ogromna množica ljudstva vzklikala Junakom in Sokolom in jim na vsak korak izkazovala svoje iskrene simpatije.

V naslednjih dneh so se junaške in sokolske svečanosti nadaljevale v ozračju vedno večjega in vedno pristrčnejšega navdušenja bolgarske prestolnice in tisočglavih množic, ki so se zgrnile vanjo iz vse dežele. Nastop jugoslovenskih Sokolov, Sokolie in Sokoličev. Ob pramenih solnca, ki se je bližalo že zatonu, kar je nudilo prekrasno igro menjavanja osvetljenih in senčnih ploskev, so pred 35.000 gledalci želi viharje priznanja in ovacij. Ves stadion je bil ena sama ploskajoča, vzklikajoča in pojoča družina. Publika je bila razvneta in navdušena — upravičeno, saj je gledala nastop resničnega poroka boljše bodočnosti.

Zadnji zletni dan. Manifestacije jugoslovensko-bolgarskega bratstva so dosegle svoj višek. Po popoldanskem javnem nastopu posameznih sokolskih in junaških oddelkov in kmečkih sokolskih čet so bili pod večer na zletišču razdeljeni in izmenjani darovi in odlikovanja. Občinstvo, ki ga je bil prepoln stadion, je že takoj od vsega početka z nepopisnim navdušenjem aklamiralo Junake in Sokole in nenehoma dajalo izraza svojemu razigranemu razpoloženju in silnemu navdušenju spričo svečanih dejanj na zletišču. Zatem se je na zletišču formiral ogromen sprevod vseh Sokolov in Junakov, ki je v strnjenih vrstah krenil v mesto. Podeljeni so bili lampijoni in bakle, tako da se je po večerni Sofiji skozi morje ljudske množice razlila pestra baklada kot najlepši zaključek sofijskih svečanosti.

Naslednji dan — dan slovesa. Poslednji... Preko napolnjenega

sofijskega kolodvora in perona so poslednjič zaorili bratski »Zdravo!«, »Zdravej!« in »Hura!«, poslednjič so odjeknili zvoki koračniče sofijske garde, poslednjič so zaplapolale bolgarske in jugoslovenske zastavice v slovo. Še zadnja minuta je bila izrabljena za izmenjavo sokolskih in junaških znakov, dajanje naslovov, še hipec za poslednji fotografski posnetek in še enkrat »Zdravo!«, »Zdravej!«, brátski stisk rok in — morda tudi poljub..., ko je dolgi vlak krenil s sofijske postaje proti domovini. Vzklikanje poslavljajoče se množice se je izgubilo v drdranju vlakovih koles. Zdravejte, bratje Junaki! Hura, in na svidenje v Beogradu!

Takrat bomo slavolok v Dragomanu prestavili v Caribrod in spremenili napis v »Dobro došli v bratski Jugoslaviji, bratje Junaki!«

◆
K. V.:

Nailepša je naša Jugoslavija!

Sofia — Zdravej! Stotrideset Sokolov in Sokolic se po zletu vkrcava v Varni na »Lovčen« — na naša, jugoslovenska tla. Nihče se ne predstavlja, nihče te ne vpraša po imenu, stanu in naslovu. Saj tudi ni potrebno! Vemo, da smo bratje in sestre, člani velike sokolske družine, stari znanci, četudi se mogoče nismo nikoli doslej videli. Zanima nas edino, kateri sokolski edinici pripadaš, in pri tem ugotovimo, da je na »Lovčenu« zbrana cela Jugoslavija od Triglava do Vardarja. Tu je brat »doktor« iz Ruš, ki se v pomanjkanju strokovnega udejetovanja peča z letnicami iz starogrške zgodovine, pol Ljubljane s partijo taroka in bratom »inženirjem«, ki se deset dni brani vodstva potovanja, izvršuje pa z velikim požrtvovanjem vse, kar mu kdo naprti. Celjsko župo zastopa sedmorica članov z bratom Čepinom, trpečim od nenavajenega brezdelja, in »ona plavokosa dama«, kakor je neki večer nazvala ladijska radio-postaja našo sestro Stano. V svoji sredi imamo seveda tudi Zagrebčane in brata »Karlovcana«, izrednega umetnika v spanju na palubi, dalje Bosance in Hercegovce, njim na čelu brat »narodni poslanik« iz Tuzie, seveda brez mandata in brez dijet, toda poln dobre volje in dovtipov. Tu je prestolniški Beograd s sestro Živko — do konca potovanja nismo zvedeli, ali se imenuje »Živka«, ali se piše »Živka«, ali pa ji tako pravijo samo radi njene živahnosti. Naj bo že, kakor hoče, bila je vrla sestra in izredno sposobna za »intervencije«. Pač Beograd! Zlatoklasa Vojvodina se je ponašala s svojo zlatolaso sestro, neko gledališko igralko iz Novega Sada ali Subotice, ki nam je vso pot predvajala zadnje stvaritve pariške mode. Tudi to je bilo dobro, ker je pri tem prišla do veljave lepa sestrská lastnost naših Sokolic: občudovale so jo... brez zavisti. Junaška Šumadija nam je poslala seveda junaka — strelca s foto-aparatom. Pravijo,

da nas je še v spanju vzel na muho. Tu je bila še Južna Srbija, Črna gora in končno naš plavi Jadran z bratom »čičo iz Kotora«, ki nam je bil s poznavanjem navad in razvad pristanišč bližnjega vzhoda v veliko oporo. Če ni šlo drugače, se je pa skregal.

Tako je bila na »Lovčenu« zbrana vsa Jugoslavija. Stotrideset ljudi in sama duša, ena sama misel, eno samo hotenje. Jugoslavija v malem, toda močna in edina in brez potrebe po kakem »sporazumu«, Jugoslavija taka, kakršno si jo želimo in kakršna mora priti: sokolska Jugoslavija!

*

Takoj v Varni smo morali v boj z nekimi tujei, ki so menda tudi palubo »Lovčena« smatrali za svoj življenjski prostor. V morje jih nismo vrgli, vendar smo jim v bolj hrupnem predavanju dopovedovali, da smo sicer po slovanski navadi gostoljubni, toda na jugoslovenskih tleh gospodarimo mi, Jugosloveni, in nihče drugi. Prosimo, da se vzame to na znanje!

Potolažil jih je po svoji službeni dolžnosti brodski komesar in menda ne v najmanjši meri tudi odlična brodska hrana.

*

Aja Sofija v Istanbulu, Sulejmanova modra mošeja, čaršija, Zlati rog, stari seraj in njegova zakladnica s tisoči in tisoči diamantov, safirov, smaragdov, topalov, rubinov in drugih dragih kamnov, ki jim nismo vedeli imena, z neštevilnimi biseri, polna suhega zlata, srebra, dragocenih posod, orožja, oblek in orientalskih čilimov, nas ni toliko zanimala, kakor carigrajski vojni muzej, kjer smo hoteli videti naše zastave iz bitke na Kosovem polju.

Izmir. Srečali smo se s Hercegovci - muslimani, ki so se po veliki vojni izselili semkaj, na maloazijsko obalo, v pričakovanju boljšega in udobnejšega življenja. Prevarani hrepenijo nazaj v Jugoslavijo. S solznimi očmi so našim bratom iz Mostarja in Tuzle izročali pozdrave in mala darila za svoje, ki so ostali doma.

Pirej, Atene z Akropolo in starogrškimi svetišči in gledališči, vse to je res lepo, toda preveč je pri tem . . . tujskoprometne industrije

*

Na Krfu! Tam za kopnem albanske gore, pred njim Vido, otok smrti. Tragedija in njen konec. Ob skromnem belem kamenitem križu se zberemo, da počastimo spomin onih, ki so nam s svojim trpljenjem in s svojo smrtjo odprli vrata v svobodno življenje. »Oj Doberdob!« odmeva od vročih skal v morje, kjer se zvoki žalostinke mešajo s prasketanjem strojnice grške vojne ladje. Brat Lenart iz Maribora, vojni dobrovoljec in priča krfskega umiranja, polaga venec iz krfskega zelenja, ki je okrašen z jugoslovenskim trakom iz naše severne meje, ter govori nam in svojim mrtvim vojnim tovarišem. Šele mogočni akordi naše državne himne vrnejo

naše misli od smrti k novemu življenju. »Kralja Petra Bože hrani!« odmeva iz stotrideset grl.

Plava grobnica! Osemnajsttisoč, ki jih otok smrti ni mogel več sprejeti. »Lovčen« ustavi svoje vijake, solnce zahaja za onimi krfskimi oljčnimi gaji, v katerih senci so se nahajala taborišča smrti posvečenih junakov. Sklonjenih glav je postrojena sokolska četa na krmi. Prizor z Vida se ponavlja. Žalostinka, govor, venec s trobojnico, ki se počasi pogreza v mokro grobnico, in bolešno tuljenje ladijske sirene. Sree se krči, ustnice se stiskajo, čudne misli se porajajo... ali smo vredni njihovih žrtev, ali izpolnjujemo zapuščeno nam nalogo?

*

Albanija je za nami. Kaj išče stotrideset pogledov na obali, zaviti v jutranjo meglo? Tam, tam je! Roke se iztezajo, telesa se sklanjajo čez ladijsko ograjo. Tam je ustje Bojane! Tam je naša meja! Zdravo, naša Jugoslavija! Zdravo, naša obala! Zdravo, naše morje!

Ko smo ta večer, prvič po štirinajstih dneh, stopili v Kotoru na naša tla, smo bili doma — tako doma, kakor ob Savinji ali Savi. Niti malo nismo občutili, da nas čaka še tridnevno potovanje. Bili smo enostavno doma, ker smo stopali po naših, jugoslovenskih tleh.

Lep je Carigrad z Bosporom in Zlatim Rogom, lepe so Atene z Akropolo, toda za nas je bil ta večer najlepši na svetu Kotor s svojo Boko in z Lovčenom. Ta trenutek ne bi bil zamenjal kamna na kotorski obali za ono skrinjo, zvrhano s smaragdi, ki so jo nam pokazali v carigrajskem starem seraju.

Ko bi imel oblast, bi poslal naše krmilarje najprej na Krf, potem pa na delo.

Ko bi imel oblast, bi vse naše nezadovoljneže in nergače poslal na pot po bližnjem Vzhodu. Vrnili bi se hvaležni, ne toliko za potovanje kot za spoznanje, da je Jugoslavija najlepša.

Juro Toplak:

Sokol. gozdna šola v Lokah pri Mozirju

Sokolsko delo in vztrajnost zmagujeta ter dokazujeta v naši šoli viden uspeh. Drugo leto postavljamo naše platnene sokolske domove, kjer se naša mladina na svežem zraku in solncu krepi in išče novih sil za delo v naših telovadnicah.

Naša gozdna šola se tudi letos nahaja v idiličnem gozdičku ob bistri Savinji v Lokah pri Mozirju. Tukaj se belijo naši šotori in tukaj vzgajamo naše nove vaditelje, ki bodo dokazali s svojim delom v telovadnicah, kaj so v naši šoli pridobili.

Tri taborenja so bila letos v tej idilični dolinici. Prvo tabo-

renje za deco, moško in žensko, ki je trajalo od 1. VII. do 21. VII. Kaj je deca počela, in kako se je imela, naj Vam pove v durah kar sama. Đure so namreč v verzih sestavljena kronika, ki jo je zvečer ob tabornem ognju deca pela. Pričnimo:

Đura, to je stara reva,
pela sta jo Adam, Eva . . .

Noč mi sladko smo prespali,
zgodaj zjutraj smo vstali.

Ko smo se mi prebudili,
telovadbo smo gonili.

Zjutraj prva je trobenta,
pol pa prišla je polenta.

Juž'na vedno dobra je,
v želodce naše rada gre.

V desetinah smo mi stali
in na dračje jurišali.

Smo nabirali ga urno,
vsak se bal je, pred dežurno.

Dračje smo nazaj nosili,
mišice si pretegnili.

V gozd smo šli se »odpočit«,
po vojaško se učit.

»Nogo vzdigni, pa jo stegni,
mišice si vse pretegni!

Enkrat levo, drugič desno,
to ni šala, ampak resno.«

Po kosilu smo ležali,
toda nismo prav nič spali.

Popoldan smo se kopat šli,
in veselji smo bili.

Smo Savinjo reguliral',
Prestor pa je komandiral.

Naše vodstvo dobro bilo,
ker nas mnogo naučilo.

Zorko, taborni naš oče,
učil nas je vse mogoče.

Mamica (s. Debelakova) je dobra bila,
južno, jed nam je delila.

Prestor večkrat v durah bil,
proste vaje nas učil.

Čez Savinjo smo hodili,
hlače smo si vsi zmočili.

Po malci trobka zaigrala,
na manevre nas pozvala.

Čez Savinjo se peljali,
kaj bo, smo se vpraševali.

»Granate« zraven smo nosili,
da sovraga bi ubili.

Ko smo mokri b'li od znoja,
b'la še indijanska hoja.

Iz gozda smo se priplazili,
tabor veš smo obkolili.

Nato večerjo smo dobili,
in želodce napolnili.

Hrana je prav dobra b'la,
brž je v želodce izginila.

Ko ob ognju tu sedimo,
rdeča ličeca dobimo.

Kmalu morali smo spat,
jezik za zobmi držat.

Ponoči »uzbuno« smo imeli,
vsi smo bili je veseli.

V temni noči smo vstali,
in na marš smo se podali.

Punčke so doma ostale,
so se marša preveč bale.

Smo s čajem se sladkali,
kuharcam pohvalo dali.

* * *

Posebno pa je bratec Blaško,
učil nas čisto po vojaško.

Kar nad dečki bil je Prestor,
bla je Cilka (s. Müllerjeva) nad dekleti.

Kuharica (s. Vutkovičeva) za jed skrbela,
se po kuhinji vrtela.

Vutkovič denar je imel,
težko skrb je s tem prevzel.

Pa še pridna brata dva (br. Kus in Hren),
vedno nas zabavala.

Z durami smo zdaj končali,
slovo od vas bomo jemali.

KDOR NE :

TA :

Risba
tabornika
Baše
Boruta

Drugo taborenje je trajalo od 21. VII. do 11. VIII. za člane in naraščajnike. V tem taborenju so naši bratje preživeli tri lepe tedne letošnjega solnčnega poletja. Tu so postavljeni platneni šotori, ki jih je po številu skupaj s kuhinjo 21. Vsi ti šotori so dvignjeni ter skrbno in čisto opremljeni. Tudi ležišča so v šotorih dvignjena, tako da slamicam ne škoduje vlaga. Šotori nosijo imena po naših velikih pokojnikih, ki so delovali za narod in sokolstvo. Delo v tem tečaju je bilo seveda določeno po programu, ki je vseboval tehnično, prosvetno in praktično stran sokolske vzgoje. Ob 6. zjutraj je bilo vstajanje, nato umivanje v bistri Savinji, pospravljanje šotorov, jutranja telovadba, zajtrk, predavanja, telovadba, kosilo, malica, petje, proste panoge, praktično vodstvo vrst, orodna telovadba i. dr. Po kosilu je bil odmor do 16. ure. Ta čas so uporabljali tečajniki za počitek in kopanje v bistri Savinji. Letos je bilo v taboru na razpolago tudi telovadno orodje br. društva Mozirje. Na orodju so si tečajniki izpopolnjevali svoje telovadno znanje. Po končanem dnevnem delu je sledila večerja in nato zabava pri tabornem ognju. Tukaj so dobili po resnem delu in po odpeti pesmi »Le naprej...« besedo naši tečajniki. Br. Milenko Kos in br. Prekoršek Branko sta pela taborsko kroniko in »đure«. Sledili so komični nastopi na čelu z br. Liscem. Vesela razpoloženja je prekinjal ob 22. uri trobentač br. Koncilja. Tečajniki so se podali v šotore na ležišča, kjer so prav kmalu zaspali. Trda tema. Le tu in tam se je posvetila svetilka nočnih stražarjev, ki so budno, s puško na rami, pazili in čuvali svoje brate tečajnike.

Sredi taborišča stoji visok drog, na katerem vihra ves dan državna zastava, ki se jo zjutraj svečano dviga, a zvečer prav tako svečano spušča.

V taboru samem je vladala sokolsko-vojaška disciplina in red, kar so obiskovalci našega tabora posebno odobrvali.

Tečajniki so prirejali tudi izlete. Dne 1. avgusta so se poklonili na grobu junaka Srečka Puncerja v Braslovčah. Na grob so položili lep venec z državno trobojnico. Domače društvo je naše tečajnike v Sokolskem domu prav lepo sprejelo in pogostilo. Dne 6. avgusta so tečajniki sodelovali pri otvoritvi Sokolskega doma kralja Petra II. v Zalcu. Tu so nastopili tečajniki s posebnimi vajami br. saveznega prednjaka Rafka Bana.

Dnevno, zlasti pa ob nedeljah je prihajalo v sokolski tabor na obisk mnogo prijateljev. Tako smo imeli neko nedeljo preko 250 obiskovalcev. Ta dan je bil v sokolski gozdni šoli tudi zbor sokolskih kolesarjev in tekme v odbojki. Pri tekmah je nastopilo 6 vrst; prvo mesto je dosegla vrsta iz Soštanja, ki je prejela lep praporček. Pri nočnem borbenem prizoru naših tečajnikov je sodelovala tudi naša hrabra vojska pod vodstvom br. Tkalčeca. Prizor je bil zelo zanimiv in lepo izveden, tako da ga je pričujoče številno občinstvo nagradilo z aplavzom in vzkliki vojski in sokolstvu.

Vodstvo gozdne šole je imel župni referent za taborenje in župni prosvetar br. Drago Pahor. Njemu je stal ob strani njegov pomočnik br. Juro Toplak, župni referent za deco. Načelnik gozdne šole je bil naš neumorni župni prednjak br. Jože Prestor. Blagajnik in ekonom pa br. Srečko Vutkovič. Kuhinjo je vodila vzorno in neutrudljivo s. Angelca Vutkovičeva. V tehničnem delu je pomagal br. načelniku savezni prednjak br. Rafko Ban. Predavali so poleg omenjenih še br. poročnik J. Tkalčec, ki je vodil v šoli vojaški del sokolske vzgoje, zgodovino sokolstva je predaval br. Tone Zorko, prvo pomoč pa br. dr. Drago Hočevnar.

V taboru smo imeli mnogo uglednih obiskov. Tako so nas počastili br. polkovnik 39. p. p. Defar, njegov pomočnik in orožniški major g. Vindakijević iz Celja. Iz Beograda je prišel v našo sredino br. savezni načelnik dr. Pihler ter zastopnik prosvetnega odbora saveza br. Atanacković.

V taboru smo imeli torej vedno goste, ki so se vsi prav pohvalno izrazili o redu in delu v taborišču. Vseh tečajnikov je bilo 38, in sicer 10 članov in 28 naraščajnikov. V vodstvu je bilo 6 bratov. V taborni šoli smo imeli tudi 2 naraščajnika iz beograjske, 3 iz karlovske in 2 iz ljubljanske župe. Po končanem vaditeljskem tečaju v gozdni šoli so tečajniki polagali društvene, dva člana pa župne vaditeljske izpite. Tako smo dobili po dokončanih izpitih kader prav dobro izvežbanih društvenih vaditeljev, ki bodo znali v svojih društvih uporabiti ono znanje, ki so ga sprejeli v gozdni šoli.

Ko so se naši bratje 11. avgusta poslavljali od gozdne šole in njenega vodstva, je prišel v našo gozdno šolo še tretji val sokolske sile, to so naše sestre članice in naraščajnice.

Z istim dnem je pričelo v gozdni šoli tretje taborenje in vaditeljski tečaj za sestre. 38 članic in naraščajnic iz naše župe se pod

istimi platnenimi strehami in v istem miljeju krepki in pripravljiva za vodstvo ženskih oddelkov. Ta tečaj vodi župna podnačelnica s. Stana Juvančeva. Načelnica tečaja je s. Mimica Lojkova, njej pa pomagata pri tehničnem delu savezna prednjačica s. Tončka Štifterjeva in s. Cilka Müllerjeva.

Iz sokolske gozdne šole bodo prihajali v naša društva novi vaditelji in nove moči. S tem pa bo dosegla sokolska gozdna šola svoj glavni namen.

F. I.:

Sokolskim činiteljem na srce

(Pred občnimi zbori)

Večinoma vlada na naših občnih zborih pri volitvah novega odbora neka napačna sramežljivost ali skromnost. Na drugi strani pa tudi komodnost, ki brani sposobnim bratom, da bi se upregli v delo sokolskih uprav. Činitelje se izbira lahkomišljeno, ne da bi se pri tem premislilo, do katere funkcije bi dotični brat imel posebno veselje, kajti sama sposobnost brez veselja še ni dovoljna garancija za uspehe, ki bi jih dotični činitelj lahko dosegel. Da se povrnem k skromnosti ali sramežljivosti. Večkrat sem opazil, da se kakšen brat prav posebno zanima za funkcijo, ki bi jo z veliko ljubeznijo opravljal. Kakor je na eni strani napačno, da takih bratov predlagatelji ne odkrijejo, tako je na drugi slabo, da se zgolj iz »stare navade« ali tradicij občnih zborov tak brat sam ne prijavi za funkcijo.

Posledice, ki nastajajo iz tega, pa so po večini sledeče: Činitelji posegajo drug drugemu v delokrog, in sicer vsak v tistega, za katerega se pač najbolj zanima. Pri tem pozabljajo, da obstoja za kontrolo vsega poslovanja nadzorni odbor in da je le starosti dopuščeno, da se informira v vseh zadevah ter kontrolira delo posameznih odsekov. Razumljivo nastajajo zaradi tega dolge nepotrebne in brezplodne debate in kritike na sejah, zaradi katerih počiva včasih zelo nujno in potrebno stvarno delo. V svoji vnemi kritike gredo posamezni činitelji tako daleč, da se popolnoma živijo v delo in kritiko nekega drugega odseka, svojega pa popolnoma zanemarijo. Nepotrebno je povdarjati, kake posledice ima tako početje za splošno društveno delovanje.

Pred očmi moramo imeti sledeče: Činitelje izbiramo izmed najboljših ter po sposobnosti za posamezne referate. S tem, da smo činitelja izbrali, smo mu obenem tudi priznali pravico samostojno voditi dotični referat (razen seveda važnejših vprašanj, ki spadajo pred upravno sejo). Ne vtikajmo se torej v podrobnosti njegovega poslovanja! Pomislimo kako zmedo mu naredimo, če mu od vseh

strani kritikujemo njegovo delo, ne da bi poznali njegov način dela in njegov delovni načrt. Zaupajmo mu! Zaupajmo tudi nadzornemu odboru, ki je postavljen zato, da nadzira društveno poslovanje.* Če se nisi javil na občnem zboru za funkcijo, v kateri bi se rad udeleževal, ne posegaj pozneje kot činitelj druge, v to! Bolje je, da ne sprejmeš funkcije, do katere nimaš veselja, kot pa da bi morali potem drugi delati namesto tebe, ali pa bi celo delo v takem resoru počivalo.

Za naše občne zборе se ne zanimajmo šele tik pred njimi, temveč se oglejmo za sposobnimi činitelji že med letom pri njihovem delu in pridnosti, ki se tako rada pozabi. Že med letom sestavljajmo listo tistih bratov, ki se jim naj bi v bodoče poverila mesta v upravi društva. Delavna uprava znači napredek društva, prisilna, pa brezpogojno nazadovanje. In nazadovanja sokolstvo ne sme poznati niti po svoji tradiciji niti po svojih načelih.

Pomislimo samo, kako bi izgledalo naše sokolstvo, če bi se vsi činitelji držali strogo pravilnikov. Pravim vsaj činitelji, kajti o članstvu niti ne govorim. Če bi imeli vsi činitelji kroje, če bi vsaj nosili sokolske znake! Če bi tako-le po vrsti šli skozi pravilnik in primerjali delo naših činiteljev z njim, potem bi prišli do nevesele ugotovitve, pa tudi do želje, da se vsaj pri činiteljih obrne na bolje.

To polagam činiteljem na srce!

* Brat pisec pravilno pojmuje naloge nadzornega odbora. Nadziranju morajo biti podvrženi vsi bratje činitelji in ne samo br. blagajnik z blagajniško knjigo, kakor se po navadi dogaja. Ob zavesti, da tudi njihovo delo stalno nekdo nadzira, bi tudi ostali činitelji vršili svoje posle bolj vestno. (Op. ured.)

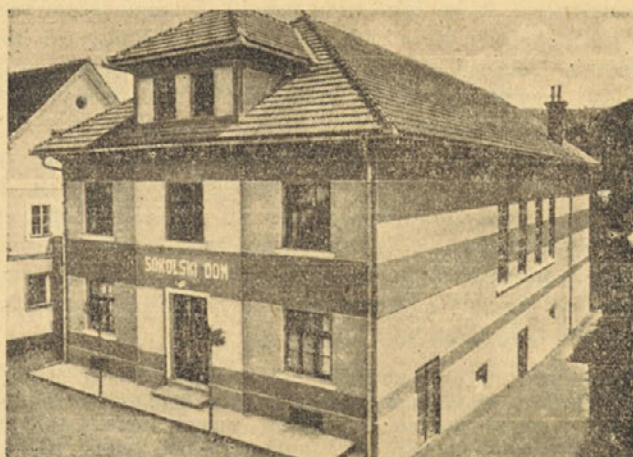
Mozirje — naša prva trdnjava

Pred 57. leti je razpel Sokol svoja krila nad prelepo Savinjsko dolino. Takratni rodoljubi so 29. maja 1882 ustanovili »Savinjskega Sokola«, ki je imel svoj sedež v Mozirju, svoj delokrog pa po vsej Savinjski dolini do Celja in gori do Soštanja. Kasneje, ob razmahu sokolske misli v široke plasti naroda in ob rojstvu novih sokolskih edinic, se je matično društvo vsega sokolstva v naši župi prekrstilo v »Mozirskega Sokola«.

Razvitje in blagoslovitev prapora, ki jo je leta 1884. izvršil braslovški dekan Bohinje, je bila mogočna manifestacija naše sokolske misli. Tej slavnosti so prisostvovali zastopniki zagrebškega, goriškega, tržaškega, ljubljanskega in celo praškega Sokola. Prapor, ki je bil izdelan v Pragi, pa je moral že pred razvitjem doživeti nevšečnost. Oblasti so prepovedale »rabo po »Savinjskem Sokolu« naročene zastave z jugoslovanskim grbom na jednej strani«, kot čitamo v uradnem odloku iz tistih časov.

Toda tisti črni časi naše preteklosti so za nami in mozirski

Sokol je po osvobojenju zopet všil v svoj stari prapor preganjani jugoslovenski grb. Okoli prapora se je zbrala močna sokolska družina, ki šteje okrog 200 pripadnikov, od teh polovica dece in naraščaja. Za tako krepko edinico pa niso več zadostovale zasilne telovadnice, ki sta jih do tedaj dajala Sokolu na razpolago brata Lipold in Miklave. Zelja po lastnem domu se je končno uresničila. Leta 1932., v dobi starostovanja brata Jožeta Trogerja je društvo pričelo z gradnjo. Članstvo je z navdušenjem pristopilo k delu. Tako je zbralo mnogo brezplačnega gradbenega materiala in darovalo vse

Mozirski
Sokolski
dom

vožnje. Tudi mnogo brezobrestnih posojil je bilo podpisanih. Vendar bi vsa požrtvovalnost in ljubezen članstva ne zmogla bremen za zgraditev tako lepega in mogočnega doma, ko bi Sokolu ne priskočila prav izdatno na pomoč trška občina, kateri je v tistih letih načeloval br. Matija Goričar, ki je tudi kot načelnik »Gornje Savinjske posojilnice« poskrbel, da je tudi ta sodelovala pri gradnji doma.

Dom je bil končno otvorjen in izročen svojemu namenu leta 1934. Mozirski Sokol se je v polni meri zavedal svojega poslanstva med narodom. Tako je dal svoj dom brezplačno na razpolago tudi šoli za šolsko telovadbo, prav tako pa tudi gasilski četi in Društvu rdečega križa. Sicer se pa šola ne poslužuje te ugodnosti, ker je banovina črtala iz proračuna malenkostno postavko za čiščenje telovadnice.

Nazivajo ljudi: Vaša ekselenca, vaša svetlost, vaša plemenitost, milostljivi gospod, a samo en naziv pristojna vsem in ne žali nikogar. Ta naziv je: brat — sestra. Ta naziv je tudi zato dober, ker nas spominja na tistega Očeta, po katerem smo si vsi bratje in sestre.

Juro Toplak:

Naš prapor

Močna braslovška sokolska družina je čutila iz dneva v dan večjo potrebo po praporu. Saj je naš Sokol zastopan z večjim ali manjšim številom svojega članstva na skoro vseh večjih sokolskih prireditvah, tako pri nas doma, kakor v drugih slovanskih državah.

Na občnem zboru sem se ojunčil in stavlil predlog za nabavo prapora. In glej, občni zbor je sklenil, da se prapor nabavi. Na eni prihodnjih sej smo že sprejeli osnutek prapora, ki ga je predložila s. Metka Rajnerjeva. Izdelavo prapora smo naročili v Ljubljani.

Prišel je 4. junij. Prišla je vojska, prišli so bratje in sestre iz Savinjske doline. Braslovče so doživele praznik razvitja prapora. Kumica je bila s. Olga Maršičeva.

Z novim praporom na čelu bo stopal braslovški Sokol z jasnim in dvignjenim čelom bodočim dnevom nasproti.

TEHNIČNI DEL

K. F.:

Tekmuimo!

Pri zadnjih župnih tekmah smo opazili, da smo šli v številu tekmujočih precej nazaj, a tudi uspehi so bili slabši kot prejšnja leta. Recimo, da so temu delni vzroki od zunaj; glavni vzrok pa moramo iskati le doma, v naših edinicah — v naših telovadnicah.

Najbolj padamo v orodni telovadbi. To opazujemo tudi na naših javnih nastopih. Ti niso več tako privlačni za naše podeželsko ljudstvo, ker to najrajši gleda lepo izvedene vaje na orodju. Orodna telovadba zahteva temeljitih priprav in rednih vaj skozi vse leto. Mnogo naših telovadcev pa je, ki se nekaj dni pred nasto-

pom spomnijo, da bo treba nastopiti. Hitro se nauče par vaj in potem romajo vsako nedeljo na razne nastope. Tega si pa ne morejo privoščiti začetniki ali slabši telovadci. Ti nimajo prilike, da bi se težjih vaj naučili, ker jim mnogokrat manjka vaditeljev, »sezonski« telovadci pa pridejo v telovadnico le pred nastopom.

Iz tega sledi, da bi prišli po tej poti do časa, ko orodnih telovadcev sploh ne bi bilo. Bodimo odkriti in priznajmo si, da je marsikje tako. Zato je dolžnost vsega članstva, da posveča telovadnici več pozornosti. Ni dovolj, če dobiš mladega fanta ali dekle v telovadnico. Dati mu je treba duhovne — idejne podlage, na katero bo potem gradil nadaljnje sokolsko delo. V nasprotnem slučaju bo ob prvi priliki izginil iz telovadnice in ne bo ga več nazaj. Nujno je, da pohitite v telovadnico vsi prosvetarji, predsedniki in referenti raznih odsekov in tu vzgajate našo sokolsko mladino, da bo sposobna nekoč prevzeti vaše funkcije.

Predvsem pa moramo gojiti v telovadnici orodno telovadbo. Vemo, da se ta ne goji sistematično, zato so pa tudi slabši uspehi na tekmah. Začnimo sistematično ter pripravljajmo naše telovadce za tekme. Priprava za tekmo mora biti temeljita. Ako premagaš vse napore priprave in pri tekmí vsaj delno uspeš, te ta uspeh vodi do novega še vztrajnejšega dela, katerega zahteva posebno orodna telovadba. Istočasno, ko vežbaš in se pripravljaš za tekmo, se vzgajaš tudi duševno sam. Hočeš doseči uspehe in jih z resnim delom tudi dosežeš, a vzgajaš se tudi v moža močne volje in kremenitega značaja. Bratska in viteška borba med Sokoli je pri telovadbi nujno potrebna. Tudi v domači telovadnici je treba večkrat tekme med približno enako zmognimi. Uspehi enih ne povzročajo zavisti pri drugih, ampak vzpodbudo do novega dela ter prepričanje, da tudi njim ta uspeh z resnim delom ne uide.

Tudi vse ostalo sokolsko delo naj bi se vršilo v obliki plemenitega sokolskega tekmovanja, potem ne bi nikdar beležili v našem delu nazadovanja in bi bili vedno bližje velikim sokolskim idejam.

◆
Rafael Ban:

Proste vaje gozdne šole 1939

Telovadci stoje v kolonah dvojnih redov, krajniki na značkah.
Uvod 4 $\frac{1}{4}$ takti.

I. SESTAVA

1. Skozi predročenje vzročiti ven, dl. naprej, pogled gor; krajniki: stoja izstopno v stran (od sredine).
2. Vzročiti not, lehti so prekrížane v zapestju, pogled na roke; krajniki: s prisunom notranje noge stoja spetno.

3. Vzročiti ven; krajniki: stoja izstopno v stran (od sredine).
 4. Skozi predročenje priročiti; krajniki: s prisunom notranje noge stoja spetno.
- II. = I. samo, da preidejo na 4 sedaj vsi s kratkimi koraki v stran točno na značke v polni razstop.
- III. 1., 2., 3. Trije bočni krogi z levo naprej (zasuči trup v levo tako, da s pogledom spremljaš kroženje roke).
4. S tleskom ob stegno l. priročiti.
- IV. = III. samo z desno roko.
- V. 1. Vzpon spetno — skozi predročenje vzročiti, dl. naprej.
2. Spon — zaročno skrčiti, pesti, h. gor.
 3. Na »tri«: suniti z levo vstran, pesti odpreti, h. gor, mali odklon trupa za roko in sp.
»in«: skrčiti zaročno z levo, pest, h. gor.
 4. = 3. z desno.
- VI. 1. Vzpon spetno — suniti gor, pesti odpreti, dl. naprej (iztegni se!).
2. Spon — skrčiti zaročno, pesti, h. gor.
 3. »tri«: Vzpon spetno — suniti z levo gor, pesti odpreti, dl. naprej, pogled za roko (iztegni se!).
»in«: Spon — skrčiti zaročno z levo, pesti, h. gor.
 4. = 3. z desno roko.
- VII. 1. Skrčiti odročno za tilnik; zaklon glave in trupa v plečih.
- 2.—4. Drža — ojačuj zaklon, potiskaj glavo in lehti močno nazaj.
- VIII. 1. Vzpora čepno spojno
2. vzpora klečno med rokama in sed na pete.
 3. Zaročiti ven, dl. naprej.
 4. Drža.
- IX. 1., 2., Dva ziba, lehti nazaj v zaročenju ven.
- 3., 4., Dva ziba, lehti nazaj v odročanju.
- X. 1., 2., Dva ziba, lehti nazaj v odročanju gor.
- 3., 4., Dva ziba, lehti nazaj v vzročanju (dlani smere naprej).
- XI. 1. Sklek klečno, sed na petah, roke ob kolenih, čelo se dotika tal tik pri kolenih.
2. Drža.
 3. Klek vzravnano (ne sedi na petah!) — zaklon trupa in glave — odročiti, dl. naprej.
 4. Drža.
- XII. 1. = XI. 1.
- 2.—4. Drža.
- XIII. 1., 2., 3. Vzpora klečno vzravnano (ne sedi na petah!) levo-ročno vstran — trije čelni krogi z desno not.
4. Vzpora klečno med rokama (sed na petah!).

XIV. = XIII. Obratno.

XV. 1. Vzpora čepno, spojno

2. Vzravnavna, stoja spetno — priročiti.

3. Stoja izstopno v stran (v sredini) — skozi predročenje vročiti ven.

4. S prisunom zunanje noge stoja spetno — skozi predročenje priročiti.

XVI. = I. S koraki k sredini preidejo telovadci v začetni položaj, t. j. v dvojne redove in sp.

1. prehod:

I. 1. Odriv sonožno.

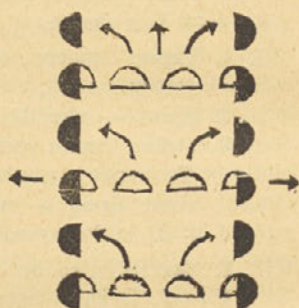
2. Doskok na isto mesto in sp. še jačji odriv sonožno.

3. »tri«: Doskok na levo in odriv.

»in«: Doskok na desno in odriv.

4. = 3.

Prvi takt prehoda sestoji torej iz 2 poskokov na mestu in 4 korakov v teku s katerimi se izvede prehod. Krajniki napravijo na mestu pol obrata s čelom ven, sredinjski pa preidejo z istim obratom okoli svojih krajnikov v prostor med značkami, tako da tvorijo sedaj dve vrsti s hrbti k sredini. Pri vseh poskokih na mestu in v teku se roke prosto gibljejo rahlo pokrčene ob telesu. (Sl. 1.)

Sl. 1

II. 1., 2. Dva poskoka na mestu kot v I. taktu.

3., 4. Štiri zelo kratke korake v teku naprej do zunanje značke.

III. 1. Odriv levonožno, prednožiti z desno, v letu cel obrat v levo.

2. Doskok levonožno na zunanjo značko v vzporo čepno za-nožno z desno.

3. Drža.

4. »šti«: Vzravnavna.

»ri«: Prisun desne v stojo spetno in sp.

IV. 1. — 3. tri korake naprej (z l. d. l.) do notranje značke (sredinjski naj pazijo na ravnanje).

4. S prisunom desne stoja spetno in sp.

II. SESTAVA

I. = I. prve sestave z razliko, da se izvede na mestu.

II. = I. na 4. vzpora čepno spojno

III. 1. Vzpora ležno za rokama.

2. Drža.

3. Levi telovadci: Prevlek skrčno v sed snožno na znački, roke na tleh ob trupu.
Desni telovadci: Vzpora klečno, sed na petah, kolena na znački.
4. Drža.
- IV. 1.—4. Levi: Štirje zibi trupa naprej, z rokami se dotakni prstov nog, glava med rokama.
Desni: Na 1. klek vzravnano (ne sedi na petah!), zaklon trupa in glave — odročiti, roke na ramenih sotelovadcev.
- 2.—4. Drža.
- V. 1.—3. Levi: Na 1. trup naglo ulekni, polagoma zaklon trupa in glave, tako da se glava dotakne točno na 3. dobo tal. (Trup močno ulekni, pleča se lahko dotikajo tal.)
Desni: Na 1. prijem za noge levih telovadcev (pritisni jih ob tla, da s tem omogočiš levim izvedbo zaklona) in sp. vzpora klečno desnonožno, z levo zanožiti visoko, trup ulekni, zaklon glave; izvedi opisano s poudarkom na 3. dobo.
4. Drža.
- VI. 1.—3. Levi: Predklon — predročiti (približaj roke čimbolj prstom nog) noge stegnjene, glava med rokama.
Desni: Vzpora klečno snožno, sed na petah, roke na nogah levih telovadcev.
4. Drža.
- VII. in VIII. = V. in VI.
- IX. 1. Levi: Zasuk trupa v levo, roke postavi na tla točno za svojim hrbtom.
Desni: Postavi roke na tla ob svojih kolenih.
2. Levi: Cel obrat v levo v vzporo ležno za rokama (točno nad mestom kjer je bil sed).
Desni: Vzpora čepno spojno
3. Levi: sklek ležno.
Desni: Polože roke na noge levih telov (tik nad petami).
4. Levi: Roke na hrbet.
Desni: Drža.
- X. 1. Levi: Močan zaklon trupa in glave (dvigni ramena in glavo čim višje od tal.)
Desni: Vzpora stojno (napni noge, z rokami drži levega.)
2. Levi: Leža.
Desni: Vzpora čepno spojno
- 3., 4. = 1., 2.
- XI. 1. = X. 1.
2. Drža.
3. = X. 2.
4. Drža.

- XII. **Levi:** Na 1. sklek ležno, 2. vzpora ležno, 3. vzpora čepno sp.
4. vzravnavna, stoja spetno — priročiti.
Desni: 1. Vzravnavna, stoja spetno — priročiti.
2. — 4. Drža.
- XIII. **Levi:** Na 1. čel obrat v l., 2. s prisunom desne stoja spetno.
3. — 4. Drža.
Desni: Na 1. predkorak s poljubno nogo, 2. položi napete roke na tla, nagni ramena naprej, noge blizu rok, križ dvigni visoko.
3. — 4. Drža.
- XIV. 1. **Desni:** Z odzivom stoja na rokah.
Levi: Drže desne v stoji.
2. — 4. Drža.
- XV. 1. — 2. Spust in vzravnavna v stojo spetno — priročiti.
3. — 4. Drža.
- XV. = I. (Nadaljevanje in konec v prihodnji številki.)

OBJAVE

IX. Vsejunaškega zleta v Sofiji se je v častnem številu udeležila tudi naša župa. V savezni vrsti, ki je reprezentirala Jugoslavijo je bil br. Franjo Lesjak, član Sokola Celje-matica. Bratje in sestre so se vrnili iz bratske Bolgarije okrepljeni z globoko vero v najsrečnejši razvoj jugoslovensko-bolgarskih odnosov.

Zagrebski sokolski zlet se je razvil v mogočno manifestacijo jogoslovenske misli h kateri je pripomogla tudi velika množica Sokolov iz naše župe. Prav tako je nad vse pričakovanje uspel zlet na **Sušaku**, ki mu je dal današnji splošni položaj še prav poseben značaj. Tisoče in tisoče Sokolov in Sokolic je tiste dni dokazalo našemu sosedu onstran mostu globoko narodno zavest in trdno odločnost žrtvovati tej svoji zavesti tudi svoje najdražje.

Vrsta Sokola Celje-matica je dosegla na tekmah za kraljev meč 4. mesto. V vrsti so bili br. Čater, Gala, Grilec, Kordigel, Lesjak, Stavbe in Stavbej. — Sokolski glasnik piše, da se je mlada celjska vrsta pokazala zelo požrtvovalno. V sodniškem zboru teh tekem sta bila iz naše župe br. Stane Burja in Rastko Poljšak.

Odkritje spomenika Viteškega kralja Aleksandra I. Zedinitelja v Trbovljah. 18. junija t. l. je Sokolsko društvo v Trbovljah izpolnilo eno svojih obvez, sprejetih v načrt sokolske Petrove petletke. Ob navzočnosti zastopnika Nj. Vel. kralja Petra II., velikanske množice naroda in vseh društev, ne glede na svetovnonazorsko mišljenje in prepričanje, je bil odkrit lep spomenik, delo kiparja Repiča. Ob spomenik je bilo položenih 50 vencev. Na Vidov dan pa so se pred

spomenikom poklonile vse trboveljske šole. Spomenik, ki stoji tik Sokolskega doma je postal za prebivalce črne trboveljske doline, pa tudi za popotnike in izletnike mesto domoljubnega romanja.

Obrambni zbori so se vršili v Sevnici in v Hrastniku 9. julija, kjer je imelo svoj obrambni zbor trboveljsko sokolsko okrožje. V nedeljo dopoldne so se zbrali pripadniki vseh društev trboveljskega okrožja. Okrožni načelnik br. Vastič je spregovoril o pomenu sokolskih obrambnih zborov v času, ko živi ves svet v živčni napetosti in je svetovni mir ogrožen. V imenu domačega društva je pozdravil zbor starešina br. Farčnik, v imenu župe pa župni prosvetar br. Pahor. Pred zborom so bile uspele tekme patrol, ki jih je vodil župni referent za strel. poroč. br. Tkalčec. Naraščaj in člani so tekmovali v popolni bojni opremi in so z doseženimi uspehi dokazali, da je obrambna vzgoja v naših društvih pravilno usmerjena.

Obrambni zbor kolesarjev se je vršil v gozdni šoli v Loki pri Mozirju 30. julija. Na zbor je prihitelo 80 kolesarjev. Udeležili so se ga tudi bratje iz najbolj oddaljenih edinic naše župe. O pomenu kolesarstva za narodno obrambo je govoril župni referent za kolesarstvo br. Vučko. Po teoretskih navodilih je sledila praktična vaja v kretanju kolesarskih odredov.

Slovanski večer bo 30. septembra v gornjih prostorih Narodnega doma v Celju. Ta večer naj napolnijo dvorane Narodnega doma narodne noše in sokolski kroji, da bomo preživeli skupaj par ur v rahli slutnji mogočnosti in topline vseslovanske ideje. Cisti dobiček je namenjen plemenitim nalogam, ki si jih je nadel župni socialni odsek.

SOKOLSKA PETROVA PETLETNICA

Le naprej... Letos smo otvorili v naši župi dva nova Sokolska domova. 2. julija so se odprla vrata novega Sokolskega doma v Sv. Juriju ob Taboru, svojim namenom. Žalski Sokol pa je 6. avgusta v prisotnosti zastopnika Nj. Vel. kralja Petra II., podpolk. Stefanovića otvoril krasen dom, ki nosi ponosni naslov »Sokolski dom kralja Petra II.« Oba domova sta živ dokaz velike delavnosti edinic.

Za narod... Sokolska četa Ovsišče je zaradi slabe preskrbe

kraja za vodo sklenila zgraditi 3 km dolg vodovod, ki bo na kraljev rojstni dan 6. septembra svečano otvorjen.

V župi Niš so se edinice v okviru SPP obvezale poleg zaobljub na kulturnem in gospodarskem polju, da počive s pogostimi medsebojnimi sestanki odsekov delavnost edinic.

Kaj pa pri nas? Sokolska četa Zagrade, župa Niš, je sklenila, da bo budno pazila na uporabljanje narodnih noš in jih čuvala vsake nenarodne navlake.

IZ ŽUPNEGA TO

6. septembra bodo medžupne tekme v prostih panogah v Zagrebu. Na teh tekmah bodo zastopali našo župo po rezultatih izbirnih tekem 20. avgusta določeni bratje in sestre.

8. septembra bodo v Celju župne tekme v odbojki. Pripravite se!

15. septembra bodo ob 8.30 zjutraj v Celju župne tekme v prostih panogah. Natančnejša navodila glej v okrož. št. 19. od 25. VII.

RAZNO

55 let je poteklo odkar se je v reki Ach v Tirolih smrtno ponesrečil br. dr. Miroslav Tyrš, ustanovitelj sokolstva. Telesno je umrl, toda njegova ideja hodi med slovanskimi narodi svojo zmagonosno pot.

Savezna prosvetna šola. V štirinajstdnevnem saveznem prosvetnem tečaju, ki je bil v dneh od 6. do 20. avgusta t. l. v Beogradu, sta bili iz naše župe sestri Marta Plavšakova (Trbovlje) in Tončka Škrletova (Krško) ter brat Milan Mahkota (Dol pri Hrastniku); vsi trije člani župnega prosvetnega odbora.

Stadion v Helsinkih bo lahko sprejel na svoje tribune 61.463 gledalcev. Samo finska država je prispevala za ta stadion doslej 13 milij. din. Stadion bo predstavljal višek sodobnih sportnih zahtev.

Na božjih poteh se zbirajo danes zavedni Čehi in tako manifestirajo svojo narodno zavest. V Domažlice k sv. Lovrencu je prihitelo v nedeljo 13. t. m. okoli 100.000 Čehov in Čehinj. Višehradski kanonik Bohumil Strašek je navzoče množice zaprisegel na večno zvestobo češki narodni stvari.

Duh naše armade. Neki polkovnik je vprašal svoje vojake, kaj bi storili če bi bila Jugoslavija napadena. Vsi so odgovarjali, da jo bodo odločno branili. Eden pa je rekel: Ravnal bom po Vašem povelju! »Prav«, je rekel polkovnik, »toda če bi se moje povelje glasilo, da moraš orožje položiti in mirno gledati ponižanje svoje domovine, potem si dolžan, da pošlješ svojo prvo krogljo moja prsa«.